

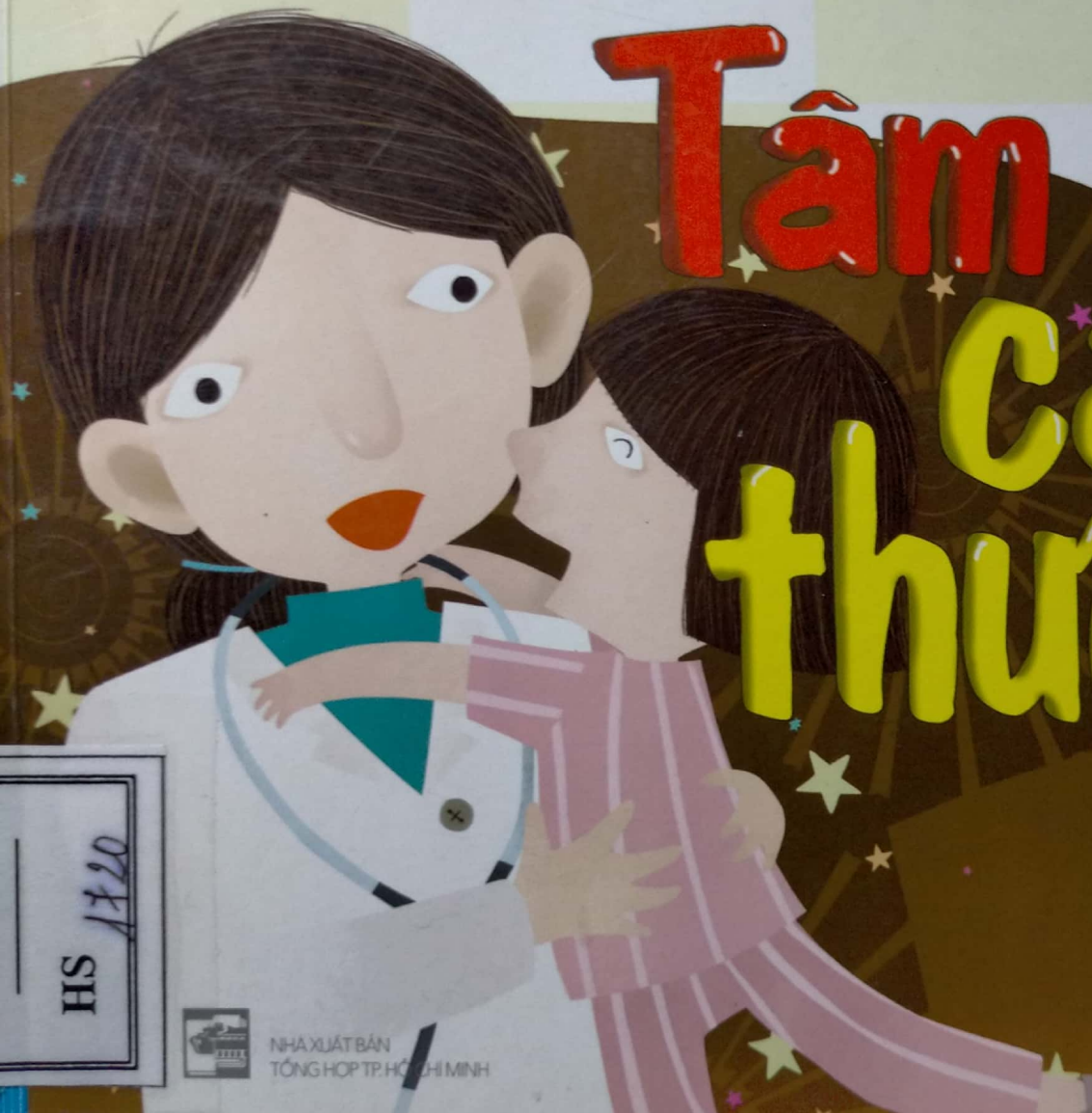
NHIỀU TÁC GIẢ

TUYỂN CHỌN NHỮNG CÂU CHUYỆN HAY NHẤT
dành cho thiếu nhi

hạt giống
tâm hồn

3

Tâm hồn cao thượng

HS 1720

NHA XUẤT BẢN
TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

Thuốc trường sinh

Ồi lần đi học về, Lanh thích được qua nhà ông Chín chơi cả ngày. Ông Chín là câu ruột của ba, không con cái gì. Nhà ông rộng rãi vắng lặng, có Lanh qua riu ra riu rít suốt nên ông vui lắm.

Cũng vì không có con, nên bao nhiêu tình thương ông gần như dành hết cho chị em Lanh, nhất là với Lanh.

Chị Lanh đã lớn, tới tuổi mặc áo dài đi học trường cấp ba, bài vở nhiều nên chỉ có ngày nghỉ mới thì thoảng qua chơi với ông. Còn Lanh học lớp hai gần nhà, cứ chiều chiều hay ngày cuối tuần lại chạy ù sang gọi ông Chín ơi ông Chín à.

Lanh thích qua chơi, vì ông Chín thương và chiều Lanh hết cỡ. Hết mua bánh kẹo, đồ chơi, quần áo cho Lanh, ông Chín lại chơi đùa đủ trò với Lanh. Hỏi sao Lanh không mê được?

Bữa nay là sinh nhật tròn bảy tuổi của Lanh. Ba mẹ làm bữa tiệc nhỏ trong nhà, có mời ông Chín

Thuốc trường sinh

qua chung vui. Tiệc sinh nhật có hát mừng, rồi thổi nến, cắt bánh kem, và cả tiết mục Lanh trình trọng cử đầu chấp tay làm bầm cầu xin điều ước.

Ông Chín tặng quà cho Lanh một cái ipad mới cấu, Lanh ôm quà mừng vui đến ngỡ ngàng. Từ nay Lanh được tha hồ chơi game, xem phim hoạt hình trên youtube thoải mái bằng cái ipad của mình, không phải năn nỉ mượn xin ba mẹ cho chơi chút xíu bằng cái điện thoại iphone nhỏ xíu nữa.

Đến tối, sau khi tiệc tàn, mẹ mới hỏi Lanh:

- Lúc này con ước gì kể mẹ nghe với?
- Bí mật của con mà mẹ.

Mẹ tủm tỉm cười:

- Thì kể cho mẹ nghe thôi mà.
- Mẹ đừng nói chị nghe nhe.
- Rồi mẹ hứa.

Lanh thì thào vào tai mẹ:

- Lúc này con ước con có bốn viên thuốc trường sinh bất tử.
- Ủa để chi vậy con? - Mẹ ngạc nhiên.
- Con có bốn viên, con cho ba một viên, mẹ một viên, chị một viên, còn một viên của con. Cả nhà mình uống để trường sinh khỏi chết, sống hoàい với nhau.

Thuốc trường sinh

Mẹ cười vui:

- Ui vậy hả. Nhưng còn ông Chín thì sao? Ông thương con mà, sao ông không có?

Lanh giát mình:

- Chết cha, con quên ước thêm thuốc cho ông Chín rồi.

- Vậy giờ sao con? Con đâu có ước lại được.

Lanh im lặng suy nghĩ.

- Hay con lấy viên thuốc của mẹ cho ông Chín đi. - Mẹ gợi ý.

- Thôi không được, vậy mẹ chết thì sao.

Mẹ cười hời hợt:

- Chứ giờ sao có thuốc cho ông Chín?

- Thôi con tính vậy nè.

- Tính sao con?

Lanh quả quyết:

- Con vẫn có bốn viên. Con cho ba một viên, cho mẹ một viên, chị cũng một viên. Còn viên của con, con chia cho ông Chín một nửa, con chỉ cần một nửa viên thôi.

- Nguyễn Ngọc Hoài Nam

Chiếc kẹp tóc

uốc vương no có bảy người con gái vô cùng xinh đẹp. Bảy cô công chúa là niềm kiêu hãnh của ông. Mái tóc dài đen nhánh của họ được thán dân trong vương quốc vô cùng ngưỡng mộ, nên quốc vương tặng cho mỗi cô một trăm cái kẹp tóc thật đẹp.

Một buổi sáng, cô công chúa cả tinh dậy, lấy lược chải tóc như mọi khi thì phát hiện mình bị thiếu mất một cái kẹp. Thế là cô lên qua phòng công chúa thứ hai lấy trộm một cái.

Cô công chúa thứ hai thấy mình thiếu mất một chiếc liền qua phòng cô công chúa thứ ba lấy trộm một cái để bù vào cho đủ số. Cô công chúa thứ ba phát hiện ra mình bị thiếu một cái kẹp tóc cũng chạy qua phòng cô công chúa thứ tư lấy trộm một cái. Và như thế, đến công chúa thứ bảy. Công chúa không lấy trộm của ai nên chỉ có 99 cái kẹp tóc mà thôi.

Ngày hôm sau, hoàng tử nước láng giềng bất ngờ đến thăm hoàng cung. Chàng nói với Quốc vương:

- Hôm qua, con chim của thần tha về một cái kẹp tóc, thần nghĩ cái này có lẽ là của một trong số các công chúa. Và đây có lẽ là một mối lương duyên kỳ diệu. Không biết vị công chúa nào đã làm rơi cái kẹp tóc này?

Chiếc kẹp tóc

Các cô công chúa nghe đến đây đều nhủ thầm trong bụng: “Là tôi, là tôi đây này”. Nhưng trên đầu ai cũng đầy đủ 100 cái kẹp tóc nên không ai dám lên tiếng. Lúc này, công chúa thứ bảy mới nói:

- Con bị mất một chiếc kẹp, cha à!

Thì ra, vì thiếu một chiếc kẹp nên mái tóc dài xinh đẹp của cô đành xòa xuống. Hoàng tử thần thờ nhìn ngắm công chúa xinh đẹp.

Thế là hoàng tử và nàng công chúa thứ bảy lấy nhau và có một cuộc sống hạnh phúc mãi mãi.

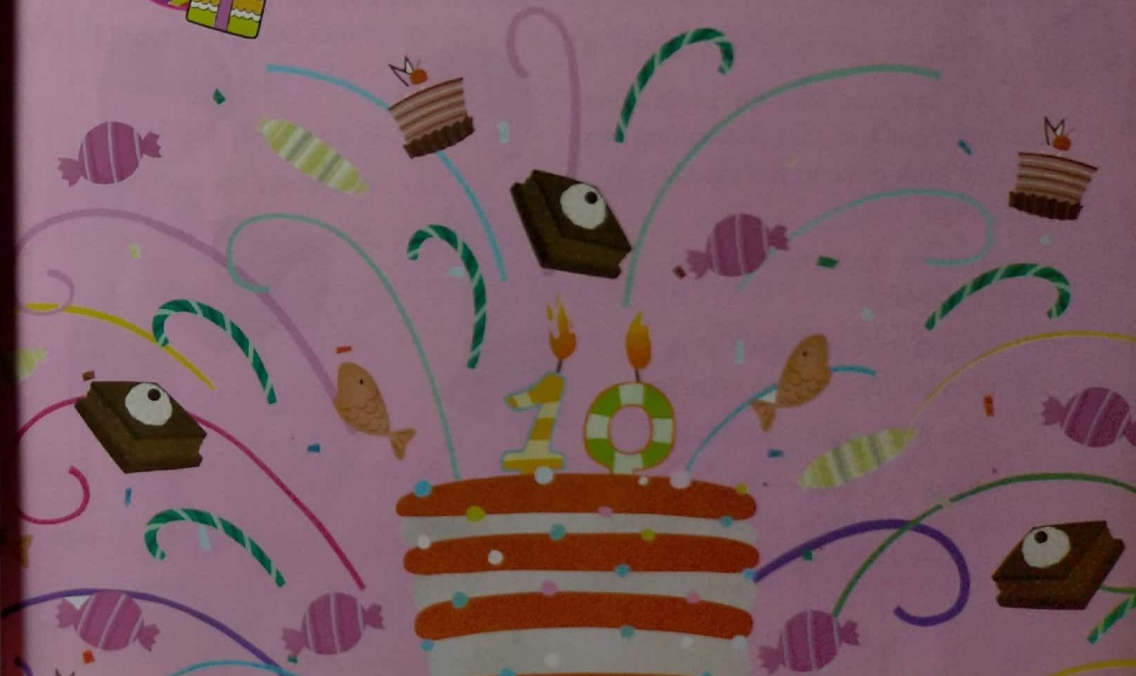
- Ngọc Hà dịch

Quà sinh nhật

inh nhật Nguyễn, bố mẹ mua một món quà rồi nhờ dịch vụ mang đến trường tặng, không quên gửi theo một bó hoa và ít bánh kẹo để Nguyễn mời thầy cô và các bạn. Đã lên lớp Năm, là “anh cả” của trường rồi nên Nguyễn không còn thích làm sinh nhật ở nhà như những năm trước nữa.

Chiều về, cả bố cả mẹ đều để ý tìm nhưng không thấy Nguyên để món quà ở đâu. Con robot có điều khiển từ xa là món quà cu cậu ao ước bấy lâu, không có lý nào cu cậu lại không thích. Mẹ còn phát hiện ra, từ lúc đi học về Nguyên luôn nhui mày như có chuyện gì. Nguyên đảm chiều cả trong lúc đọc sách. Cu cậu có vẻ không tập trung nên quyển sách rất lâu không được giở sang trang sau. Quả thật, cu cậu dứt khoát gấp sách lại, tìm xuống bếp với bố mẹ. Coi bộ cu cậu đang rất muốn được nói chuyện, được chia sẻ gì đó. Chuyện gì đã xảy ra trong ngày cu cậu tam biệt tuổi củ? Món quà ấy đã không còn là thứ cu cậu ước ao?

Bố hỏi:

- Hôm nay sinh nhật vui không con?

- Dạ vui, các bạn ăn bánh xong khát nước quá trời, con phải xuống sân bưng cả bình nước to lên lớp cho các bạn uống.

- Con có thích món quà bố mẹ tặng không?

Nguyên hơi sững người, đưa mắt nhìn bố, nhìn mẹ, có vẻ sợ hãi.

- Con thích chứ? - Bố hỏi lại.

- Vâng. - Giọng cu cậu đã trầm xuống, nụ cười cũng không còn thấy trên môi. Mẹ bôn chón:

- Có chuyện gì à?

- Hoa con tặng cho cô giáo, bánh kẹo con chia cho các bạn trong lớp. Còn quà... - Nguyên khịt mũi, nhìn bố mẹ lần nữa - ... hôm nay cũng là sinh nhật của Hoài Nam...

Bố nhìn mẹ, chuyện nhà bạn Hoài Nam bố mẹ cũng biết. Ba cậu bé ấy qua đời vì bệnh nặng khi tui trẻ đang học lớp Ba. Năm ấy bố còn thuê một cái xe buýt cho các bạn trong lớp đi tiễn. Mẹ và các phụ huynh khác đã bật khóc khi thấy trong ngôi nhà nhỏ chỉ có duy nhất một cái giường, không bàn ghế, tủ nêo ngoài mấy cái đinh treo vài bộ quần áo. Ba năm qua, hẳn người mẹ yếu đuối ấy phải cố gắng lắm mới có thể cho con tiếp tục đến trường...

Mẹ hỏi nhỏ:

- Thế... bạn ấy có nhận không?

- Con với các bạn nói mãi bạn ấy mới nhận.

Bố xoa đầu Nguyên, còn mẹ thì gật gù:

- Con giỏi lắm. Cảm ơn con vì đã thay bố mẹ tặng quà cho Hoài Nam!

- Nguyễn Thị Thanh Bình

Cái giá của sự trung thực

ào một buổi chiều thứ Bảy đầy nắng ở thành phố Oklahoma, tôi cùng một người bạn và hai đứa con của anh đến một câu lạc bộ giải trí. Bạn tôi tiến đến quầy vé và hỏi: “Vé vào cửa là bao nhiêu? Bán cho tôi bốn vé”.

Người bán vé trả lời: “3 đô la một vé cho người lớn và trẻ em trên sáu tuổi. Trẻ em từ sáu tuổi trở xuống được vào cửa miễn phí. Các câu bé này bao nhiêu tuổi?”.

“Đứa lớn bảy tuổi và đứa nhỏ lên bốn”, bạn tôi trả lời, “như vậy tôi phải trả cho ông 9 đô la tất cả”.

Người đàn ông ngạc nhiên nhìn bạn tôi và nói:

“Lẽ ra ông đã tiết kiệm cho mình được 3 đô la. Ông có thể nói rằng đứa lớn chỉ mới sáu tuổi, tôi làm sao mà biết được sự khác biệt đó chứ!”.

Bạn tôi từ tốn đáp lại:

“Dĩ nhiên, tôi có thể nói như vậy và ông cũng sẽ không thể biết được. Nhưng bọn trẻ thì biết đấy. Tôi không muốn bán đi sự kính trọng của những đứa con và lòng trung thực của mình chỉ với 3 đô la”.

- Phường Anh dịch

Cái giá của sự trung thực

Đẹp hơn cả tàn nhang

Cách đây một năm, tôi cùng cậu con trai tình cờ đứng cạnh hai bà cháu nọ trong công viên thành phố. Guồng mặt cô bé ấy lấp lăm những vết tàn nhang và đỏ ửng dưới ánh nắng mặt trời. Xung quanh chúng tôi là những đứa trẻ đang xếp hàng lần lượt chờ họa sĩ vẽ họa tiết trên má, và cho đeo chiếc móng cọp lạ mắt để hóa trang như những chiến binh da đỏ.

16

Đẹp hơn cả tàn nhang

Chợt một cậu bé trong hàng nói to: “Mất nhiều tàn nhang thế còn chỗ đâu mà vẽ!”. Cô bé lúng túng nhìn xung quanh và gục đầu vào người bà, thút thít khóc vì tủi thân.

Bà quay người lại ôm cô bé, rồi khẽ dỗ dành: “Bà rất thích những nốt tàn nhang trên má cháu”.

- Nhưng cháu thì không. - Cô bé càng khóc to.

Bà đưa tay vuốt nhẹ má của cô bé và dịu dàng bảo: “Hồi bé bà cũng ao ước có tàn nhang trên má đấy. Có tàn nhang như vậy nhìn đẹp lắm!”.

Cô bé ngược lên hỏi: “Thật không bà?”.

17

TRƯỜNG TIỂU HỌC THỊNH QUANG
THƯ VIỆN
11/20/2020

Đẹp hơn cả tàn nhang

- Đương nhiên rồi. - Bà cô bé đáp. - Không thì cháu thử nói bà nghe, có cái gì đẹp hơn tàn nhang nào?.

Cô bé chăm chú nhìn gương mặt tươi cười của bà, rồi thắm thì trả lời: "Những nếp nhăn trên khuôn mặt của bà".

Tôi thật ngạc nhiên và lặng người xúc động khi nghe câu nói dường như không phải của cô bé. Có một điều gì đó sâu sắc đã khởi sinh trong tôi. Nếu tôi biết nhìn người khác bằng đôi mắt yêu thương, thì tôi sẽ không thấy sự thiếu sót hay nhược điểm của họ, mà chỉ thấy vẻ đẹp tỏa sáng từ tâm hồn họ.

- Bích Thủy dịch

Cây dù ranh mãnh

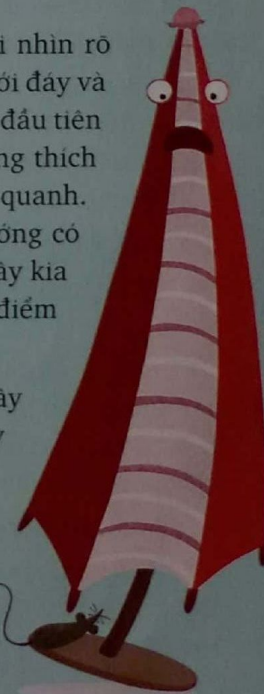
uối sáng, nước biển trong đến nỗi nhìn rõ cả những rặng san hô dập dềnh dưới đáy và những hòn cuội nhỏ đáng yêu. Lần đầu tiên được đi chơi biển nên Bống vô cùng thích thú khi quan sát cảnh vật xung quanh. Ánh mắt cô bé chợt dừng lại ở hướng có hai cây dù, một cây màu đỏ, còn cây kia

màu vàng. Hai cây dù cùng đứng dưới rặng dừa xanh như điểm nhấn duyên dáng cho bờ biển.

Một anh thanh niên khỏe mạnh bước tới. Anh bung cây dù màu vàng ra và đặt hai chiếc ghế tựa dưới đó. Anh quay sang cây dù màu đỏ. Nhưng anh không thể bung cây dù đỏ ra dễ dàng như cây dù vàng. Sau một lúc loay hoay, anh chàng quay lưng bỏ đi.

Mẹ kéo Bống lại ngồi dưới cây dù vàng. Cây dù vươn bờ vai rộng của mình ra tạo thành bóng mát che cho Bống.

- Đây, cậu sẽ xấu xí, tàn phai nhan sắc vì nắng và gió biển đấy. Coi kia, cậu đã nhạt màu đi rất nhiều so với ngày mới vào khu du lịch này.

Tiếng ai đó khiến Bống giật mình. Một giọng trầm ấm, dịu dàng đáp lại:

- Ủ, tớ biết. Nhưng tớ là cây dù thì việc của tớ là che nắng che mưa cho mọi người. Dầu tớ có nhạt màu tí xíu vẫn không đáng gì so với việc tớ được chia sẻ bóng mát cho người khác.

Thì ra là cuộc trò chuyện của hai cây dù. Giọng ấm áp vừa phân bua là của cây dù vàng. Cây dù đỏ bịu môi:

- Ôi, cậu ngốc quá. Nếu không có cậu che mát, ông chủ khắc sẽ biết lấy cây khác ra thay thế. Cậu thấy tớ nè, tớ bền màu hơn cậu vì chẳng phải nai lưng ra chịu nhiều mưa, nắng. Chỉ cần biết giả đồ "bệnh" một chút, ông chủ không bung ra được.

Cây dù vàng không trả lời nữa. Dù vàng hát một ca khúc êm dịu ru Bống chìm vào giấc ngủ trưa tuyệt vời bên bờ biển.

* * *

Sáng nay, như mọi bận, anh thanh niên lại ra bung dù khi những tia nắng mai trải dài trên bờ biển. Sau khi bung cây dù màu vàng, anh lại loay hoay với cây dù đỏ và thờ dài. Nhưng sau tiếng thờ dài, anh không bỏ đi mà kéo sênh sênh cây dù đỏ trên cát:

- Cây dù này hỏng rồi, cần phải cho nó vào nhà kho ngay, - anh lắc đầu ngán ngẩm.

Chỗ ở mới của cây dù đỏ ranh mãnh là nhà kho hôi hám đầy gián chuột. "Cho tôi ra đi", - dù đỏ la rất to, nhưng không ai nghe. Dù đỏ bật khóc nức nở vì sợ hãi và hối hận.

- Võ Thu Hương

Trở thành một người như thế

ôi được tặng một chiếc xe đạp leo núi rất đẹp nhân dịp sinh nhật của mình. Trong một lần tôi đạp xe ra công viên chơi, một cậu bé cứ quẩn quanh ngắm nhìn chiếc xe với vẻ thích thú và ngưỡng mộ thực sự.

- Chiếc xe này của bạn đấy à? - Cậu bé hỏi.

- Anh mình đã tặng nhân dịp sinh nhật của mình đấy! - Tôi trả lời, không giấu vẻ tự hào và mãn nguyện.

- Ô, ước gì tôi... - Cậu bé ngập ngừng.

Dĩ nhiên là tôi biết cậu bé đang nghĩ gì rồi. Chắc hẳn cậu ấy ước ao có được một người anh như thế. Nhưng câu nói tiếp theo của cậu bé hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi.

- Ước gì tôi có thể trở thành một người anh như thế! - Cậu ấy nói chậm rãi và gương mặt lộ rõ vẻ quyết tâm. Sau đó, cậu đi về phía chiếc ghế đá sau lưng tôi, nơi một đứa em trai nhỏ tật nguyền đang ngồi và nói:

- Đến sinh nhật nào đó của em, anh sẽ mua tặng em chiếc xe lăn lắc tay nhé!

- Nguyễn Lan Anh

Lời hứa

Taichi bốn chôn đứng trên sân ga chờ ông nội. Bố mẹ bận đi làm nên chỉ đủ thời gian đưa em ra ga chờ ông đáp tàu lửa đến rước về nghỉ hè ở vùng trung du. Taichi không phải đợi lâu, chỉ chốc sau, đã thấy ông xuất hiện từ xa, trên người là chiếc áo lông to xù. Em hôn hồ chạy đến ôm lấy cổ ông, rồi cả hai ông cháu cùng vào xếp hàng mua vé về lại nhà ông.

Không ngờ, khi đến lượt mình mua rồi, ông mới nhớ đã bỏ quên ví trên chuyến tàu vừa đi ban này. Ông lúng túng không biết làm sao, lục tung tất cả các túi trên người đến nỗi và cả mồ hôi trong khi ngoài trời lạnh buốt vì có bão tuyết. Cuối cùng, ông đành phải hỏi mượn cô bán vé 50 đô-la để mua vé tàu và hứa sẽ trả lại cho cô ngay hôm ấy. (Ở Nhật Bản, mọi người luôn dành cho người già sự tôn kính đặc biệt nên cô nhân viên tin lời ông và cho mượn tiền mua vé).

Một tiếng sau, tàu đến quê nhà của ông nơi vùng trung du. Nhưng nào đã xong, hai ông cháu phải đi bộ tiếp hơn 15 phút trong thời tiết khắc nghiệt mới về tới nhà. Người mệt mỏi, ướt sũng, nhưng điều đầu tiên ông làm là tới ngay học bàn lấy ra một ít tiền rồi bảo:

- Bây giờ, ông phải đi ngay cháu a. Cháu cứ ở nhà chờ ông nhé.

- Ông ơi, cháu đói lắm. - Taichi rên ri. - Ông ở nhà làm bánh nướng cho cháu ăn đi! Ba ngày nữa, thế nào mình cũng quay trở lại ga mà. Khi đó ông trả tiền cũng được.

Khoác vào người chiếc áo choàng, người ông 60 tuổi đặt tay lên vai cháu, nhẹ nhàng giải thích:

- Cháu này, đêm nay ông phải tới ga trước khi quây bán vé đóng cửa. Đây không phải là chuyện tiền bạc, mà là danh dự của con người. Ông đã hứa với cô bán vé sẽ trả tiền lại vào ngày hôm nay, và một khi đã hứa thì chúng ta phải luôn giữ lời, cháu a.

- Bích Thủy dịch

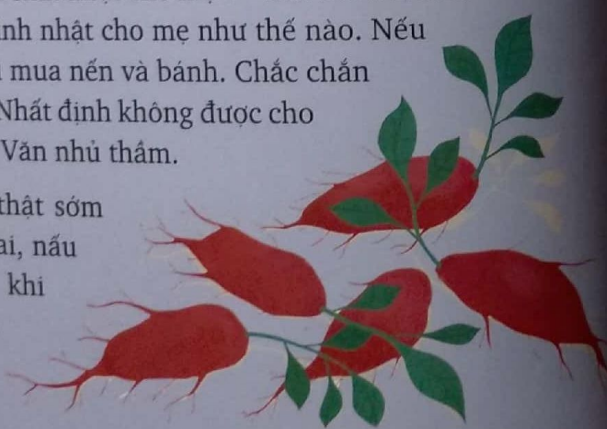
Món quà đặc biệt

Văn rất thích xem những bộ phim có cảnh cả nhà cùng tổ chức sinh nhật cho một ai đó. Tất cả mọi người ngồi xung quanh, trên bàn có những ngon nếm lung linh được cắm vào đĩa bánh có đủ màu sắc. Văn chưa bao giờ được tổ chức sinh nhật. Mà ở quê cũng chưa ai tổ chức cả. Trong đầu cậu chợt lóe lên một ý nghĩ.

Trưa nay đi học về, Văn tới hỏi mẹ về ngày sinh của từng người. Văn lấy bút ghi. Văn sinh vào tháng bảy, còn bố sinh vào tận tháng chín. Chỉ có mẹ sinh vào tháng ba. “Đúng rồi! Mình sẽ tổ chức sinh nhật cho mẹ”. - Văn reo lên như vậy. Nhưng Văn chưa biết tổ chức sinh nhật cho mẹ như thế nào. Nếu tổ chức như trong phim thì tiền đâu mua nến và bánh. Chắc chắn mẹ sẽ không cho Văn đâu. “Không! Nhất định không được cho mẹ biết việc này. Phải giữ bí mật!”. Văn nhủ thầm.

Buổi sáng hôm sau, Văn dậy thật sớm rồi vào bếp quan sát mẹ luộc khoai, nấu cám lợn. Văn nhìn thật kỹ. Đến khi mặt trời nhô lên khỏi lũy tre, thì cũng là lúc mẹ mang gánh ra đồng. Văn bắt đầu “thi hành”

Món quà đặc biệt

nhiệm vụ của mình. Văn sẽ luộc khoai tặng mẹ. Trước tiên cậu vào bếp lấy rổ, lúi húi chọn những củ khoai to nhất. Sau đó Văn bắc nồi lên bếp, rửa sạch khoai rồi cho từng củ vào và đổ nước. Trong lúc chờ khoai chín, Văn ra ngoài quét dọn, nhổ cỏ trong vườn.

Đến trưa mẹ về, mẹ rất ngạc nhiên vì hôm nay ngõ vườn, nhà cửa sạch sẽ vô cùng. Vừa thấy mẹ ngoài ngõ, Văn đã reo lên sung sướng:

- A! Mẹ đã về.

Rồi Văn chạy ra nắm tay mẹ cùng vào nhà. Mẹ Văn chẳng hiểu gì cả nhưng rất cảm động. Văn bảo mẹ nhắm mắt lại. Mẹ làm theo. Văn vào bếp bung đĩa khoai ra rồi bảo mẹ mở mắt. Bây giờ thì mẹ Văn ngạc nhiên lắm, liên hỏi:

- Hôm nay có chuyện gì mà con giỏi vậy?

Văn chậm rãi:

- Hôm nay là ngày sinh nhật của mẹ. Con không có tiền để tổ chức cho mẹ như trong phim. Con... Con...

Mẹ Văn chợt ó lên. Rồi mẹ ôm Văn vào lòng. Mẹ lấy khoai bóc vỏ để hai mẹ con cùng ăn. Khoai có củ còn sống sượng nhưng mẹ vẫn thấy ngon đến lạ. Mẹ ôm Văn bảo: “Món quà của con rất đặc biệt. Mẹ cảm ơn con!”.

Tự nhiên Văn thấy vui vui và tự nhủ phải làm được nhiều việc tốt hơn nữa để giúp mẹ.

- Hồ Huy Sơn

Câu chuyện về cuốn sách và giỏ đựng than

Trái một trang trai nhỏ ở miền núi xa xôi thuộc miền Đông bang Kentucky, có hai ông cháu nọ sống cùng với nhau. Mỗi buổi sáng, người ông thường thức dậy rất sớm để đọc sách. Cậu cháu trai cũng bắt chước ông, cũng cố gắng đọc sách đều đặn mỗi ngày. Rồi một ngày, cậu hỏi ông:

- Ông ơi, cháu cũng thử đọc sách như ông, nhưng cháu không hiểu gì cả. Hoặc là có những đoạn cháu hiểu, nhưng khi gấp sách lại là cháu quên ngay. Thế thì đọc sách có gì tốt đâu mà ông đọc thường xuyên thế ạ?

Ông cụ lúc đó đang đổ than vào lò, quay lại nhìn cháu và khẽ nói:

- Cháu hãy đem cái giỏ đựng than này ra sông và mang về cho ông một giỏ nước nhé!

Cậu bé liền làm theo lời ông. Nhưng tất nhiên toàn bộ nước đã chảy ra khỏi giỏ trước khi cậu bé quay về đến nhà.

Câu chuyện về cuốn sách và giỏ đựng than

Nhìn thấy cái giỏ, ông cụ cười vang và nói:

- Nước chảy hết mất rồi! Có lẽ lần sau cháu sẽ phải đi nhanh hơn nữa!

Rồi ông bảo cậu bé quay lại sông để lấy một giỏ nước khác.

Lần này cậu bé cố chạy nhanh hơn, nhưng lại một lần nữa, khi cậu về đến nhà thì cái giỏ đã trống rỗng. Thờ không ra hơi, cậu nói với ông:

- Đựng nước vào cái giỏ là điều không thể.

Nói rồi cậu đi lấy một chiếc xô để múc nước. Nhưng ông cụ ngăn lại:

- Ông không muốn lấy một xô nước. Ông muốn lấy một giỏ nước cơ mà! Cháu có thể làm được đấy, chỉ có điều cháu chưa có hết sức thôi!

Rồi ông lại bảo cháu mình ra sông lấy nước một lần nữa. Vào lúc này, cậu bé đã biết rằng không thể đựng nước vào giỏ được nhưng cậu không muốn cãi lời ông, đồng thời cho ông thấy rằng dù cậu có chạy nhanh đến đâu, nước cũng sẽ chảy hết ra khỏi giỏ trước khi cậu về đến nhà. Thế là cậu bé lại lấy nước, lại chạy nhanh hết sức, và khi về đến chỗ ông, cái giỏ lại trống rỗng.

Câu chuyện về cuốn sách và giỏ đựng than

- Ông xem này - Cậu bé thờ hồn hển nói. - Thật là vô ích!

- Cháu lại nghĩ nó là vô ích ư? - Ông cụ mỉm cười hiền từ. - Cháu thử nhìn cái giỏ xem!

Cậu bé nhìn vào cái giỏ, và lần đầu tiên cậu nhận ra rằng cái giỏ trông khác hẳn ban đầu. Nó không còn là cái giỏ than đen bẩn nữa, mà đã được nước rửa sạch sẽ.

- Cháu của ông, đó là những gì diễn ra khi cháu đọc sách. Có thể cháu không hiểu hoặc không nhớ được mọi thứ, nhưng khi cháu đọc, sách sẽ thay đổi cháu từ bên trong tâm hồn, như nước đã làm sạch giỏ than kia vậy.

- Lê Lai dịch

30

Một ngày đi chơi hồ

ho em chơi với!", cậu bé có thần kinh không bình thường chạy đến nói với tôi khi trông thấy tôi đang ôm một trái banh.

"Được thôi!", tôi đáp lời.

Tôi ném trái banh về phía nó.

"A...a...a! Em chụp được rồi!", thằng bé reo lên.

"Tốt lắm! Bây giờ em ném nó lại cho anh đi", tôi hăm hồ nói.

Thằng bé ném trái banh lại. Tôi chụp lấy và lặn xuống nước...

"Cháu không cần phải làm như vậy đâu...", người mẹ này giờ vẫn dõi theo đứa con tôi nghiệp đang chơi đùa, nói nhỏ với tôi.

"Không có gì đâu cô a, chỉ là vui thôi mà!", tôi cười đáp lại lời người mẹ.

"A...a...a. Lặn xuống nữa đi!!!!", thằng bé kêu to. Thế là tôi lại lặn xuống để chiều theo ý nó.

31

Một ngày đi chơi hồ

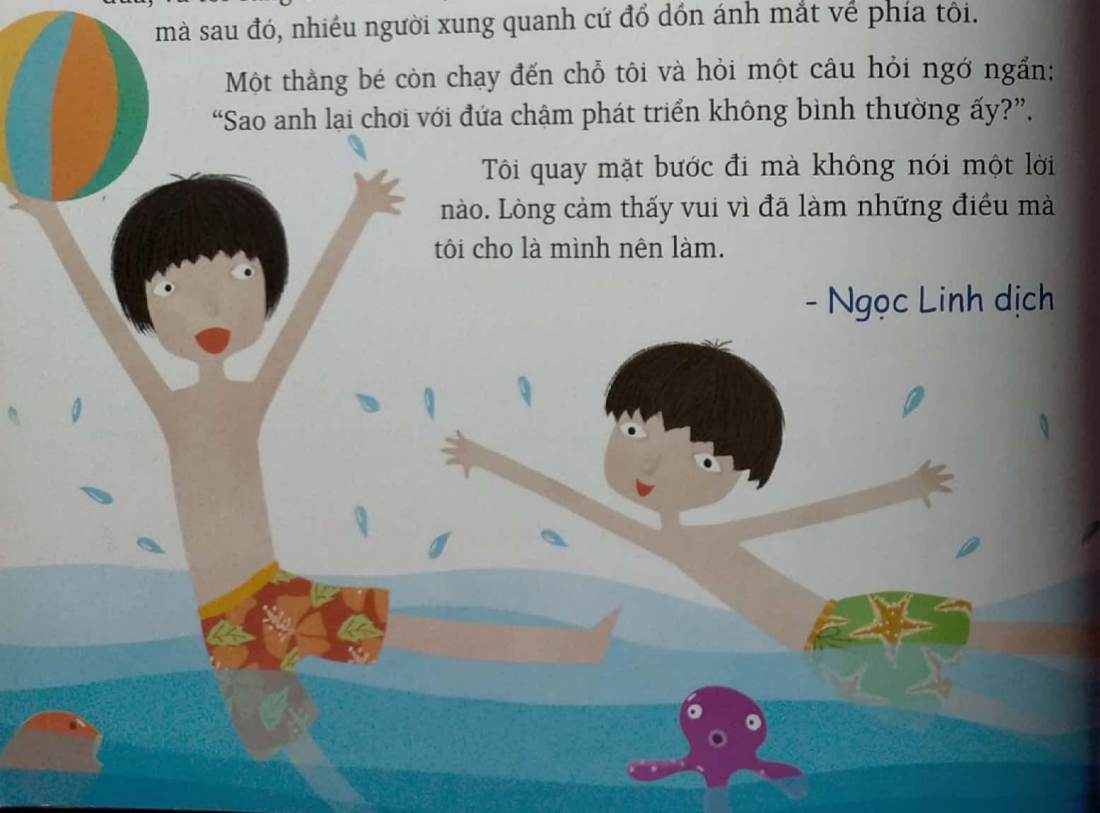
Chúng tôi tiếp tục vui vẻ chơi với nhau suốt nửa giờ liền. Lúc thằng bé đi khỏi, trên khuôn mặt nó vẫn còn nở một nụ cười thật rạng rỡ tôi chưa từng thấy bao giờ.

Câu chuyện nhỏ xảy đến với tôi một cách rất đời thường. Tôi nghĩ rằng đó là việc mà bất cứ ai khác cũng sẽ làm như tôi. Một cậu bé muốn được chơi đùa, và tôi cũng thế. Điều này làm cậu bé cảm thấy vui, nên tôi cũng vui. Thế mà sau đó, nhiều người xung quanh cứ đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

Một thằng bé còn chạy đến chỗ tôi và hỏi một câu hỏi ngớ ngẩn: “Sao anh lại chơi với đứa chậm phát triển không bình thường ấy?”.

Tôi quay mặt bước đi mà không nói một lời nào. Lòng cảm thấy vui vì đã làm những điều mà tôi cho là mình nên làm.

- Ngọc Linh dịch

Cái răng đụng đưa

Một sự kiện thật lớn đang diễn ra với Nghé. Nghé có một cái răng hơi nhúc nhích một tí. Mẹ bảo là Nghé sắp thay răng rồi đó. Nghé rất hồi hộp về chuyện mình sắp thay răng, vì chưa bao giờ Nghé trải qua chuyện này hết mà! Nghé nghĩ, thay răng hẳn là một chuyện rất trọng đại.

Nghé gặp Miu Miu bèn nhe răng ra chỉ cho Miu Miu thấy:

- Nhìn này! Nghé có cái răng đụng đưa!

- Ô thích nhỉ! Cái răng đụng đưa!

Nghé chạy vào phòng, mở tủ đồ chơi. Bạn Cừu Bông đang ngủ mơ, bật dậy vì chói mắt, giật mình khi bắt gặp ngay hàm răng Nghé đang chia vào:

- Cừu Bông ơi! Nghé có cái răng đụng đưa này!

Cừu dụi dụi mắt:

- Tuyệt quá! Cái răng đụng đưa!

Cái răng đung đưa

Nghé lên trường, vừa bước chân vào lớp Nghé đã há miệng và chỉ vào cái răng cho cô giáo xem:

- Cô ơi! Nghé có cái răng đung đưa!

Cô giáo mở to mắt thần phục, khẽ chạm tay vào răng Nghé:

- Ôi thật sao! Cái răng đung đưa rồi này!

Cả ngày hôm đó các bạn ở lớp ai cũng được xem cái răng đung đưa của Nghé, ai cũng thích mê lên và ghen tị với Nghé. Vì chưa có bạn nào có cái răng đung đưa cả mà.

Đi học về, Nghé định khoe với mẹ về cái răng đung đưa thì mẹ mỉm cười:

- Sáng nay con đã chỉ cho mẹ thấy rồi mà!

Nghé mắc cỡ quá. Vì vui quá nên Nghé quên mất là đã khoe cái răng với mẹ rồi.

Buổi tối khi đi ngủ, Nghé vẫn rất hào hứng về cái răng. Nghé hết nằm sấp rồi nằm ngửa, lăm bắm:

- Cái răng đung đưa, cái răng đung đưa, cái răng đung đưa...

Mẹ đến bên cạnh từ lúc nào, nhìn Nghé âu yếm:

34

Cái răng đung đưa

- Con thích cái răng đung đưa lắm hả?

- Dạ!

- Sao vậy?

- Vì răng đung đưa là sắp thay răng, là sắp lên lớp Một, sắp thành người lớn rồi!

- Ừ con của mẹ sắp thành người lớn rồi!

Nghé toét miệng cười sung sướng. Mẹ mỉm cười nói tiếp:

- Mà “người lớn” quên mất một việc cần làm rồi!

Nghé nhìn mẹ ngỡ ngàng. Mẹ chỉ vào hàm răng của Nghé:

- Quên đánh răng trước khi đi ngủ!

Nghé cười hi hi. Mà nghĩ về cái răng đung đưa mà Nghé quên mất những cái răng không đung đưa rồi. Tất cả răng, kể cả cái răng đung đưa đều cần phải được chải sạch sẽ trước khi đi ngủ mà.

- Trương Huỳnh Như Trân

35

Chuyện nhà rùa

Một hôm, gia đình nhà Rùa và những người bạn quyết định đi picnic. Với bản tính chậm chạp của mình, chúng mất bảy năm để chuẩn bị mọi thứ và lên đường. Nhưng như vậy nào đã xong, chúng mất thêm hai năm nữa để tìm ra một chỗ cắm trại như ý, rồi thêm sáu tháng mới dọn dẹp và bày biện xong đồ đạc.

Nhưng rồi, nhóm Rùa phát hiện ra rằng chúng đã quên mang theo muối.

- Một chuyến picnic mà không có muối thì chẳng còn gì là thú vị. Làm sao để ăn trái cây hay ăn bánh mì đây chứ? - Chúng ngán ngẩm bảo nhau như vậy.

Sau hơn một tháng tranh cãi, cuối cùng Rùa Nhí - một chú rùa trẻ nhất, nhanh nhẹn nhất được giao nhiệm vụ quay về nhà lấy muối.

Vừa nghe vậy, Rùa Nhí đã giãy nảy từ chối. Chú run rẩy thân hình trong chiếc vỏ, lắc đầu nguẩy nguẩy tỏ ý không đồng tình.

Nhưng rốt cuộc, trước sự thuyết phục của tất cả mọi người, Rùa Nhí cũng đồng ý đi về nhà lấy muối với một điều kiện: Cả nhóm rùa ở lại không được phép ăn bất cứ thứ gì trước khi chú quay trở lại.

Họ nhà rùa đành phải đồng ý và Rùa Nhí bắt đầu lên đường.

Nhưng rồi đã ba năm trôi qua mà Rùa Nhí vẫn chưa quay lại. Rồi năm năm... chín năm, rồi mười bảy năm...

Cuối cùng rùa bỏ lão không thể nhìn đói được nữa, bèn cắn một miếng bánh sandwich cho đỡ đói.

Đúng lúc đó, Rùa Nhí - giờ đã già và gầy đi nhiều sau hơn mười bảy năm vắng mặt - đột ngột thò đầu ra từ một lùm cây, hét lên the thé:

- Đó... đó... tôi biết mà! Tôi biết là mọi người sẽ không đợi mà sẽ ăn trước khi tôi quay lại mà. Thôi thôi, tôi không đi lấy muối nữa đâu...

- Lê Lai dịch

Ngày Tết của ông Kẹ

ường Rơm đi học phải ngang qua nhà ông Kẹ. Nhà ông Kẹ không có vườn, không có sân. Chỉ một mái tôn thấp tè che trên bốn vách tường đầy những quái vật giơ vuốt, nhe nanh. Ấy là Rơm nhìn vào những mảng vôi tróc trên vách mà tưởng tượng ra thế.

Lại còn cánh cửa. Cứ lâu lâu lại như một cái miệng há toác. Rơm lần nào ngó vào cũng thấy bên trong nó tối om om, ghê quá chừng.

Bạn Rơm đứa nào cũng nói hễ đi ngang nhà ông Kẹ là nhắm tịt mắt. Rơm nghi tội nó xạo. Nhà ông Kẹ ngay dốc đê, nhắm tịt mắt không thấy đường thì cả bọn tè lẩn cù hết còn gì.

Thằng Ben được Rơm chia cho mấy xấp hình siêu nhân oách xì hàng khai thiết là đi ngang nó cũng có dòm vào chút đỉnh.

“Tao còn thấy ông Kẹ. Mất ông to vậy nè. Ông còn cắm cây gậy bự chàng!”

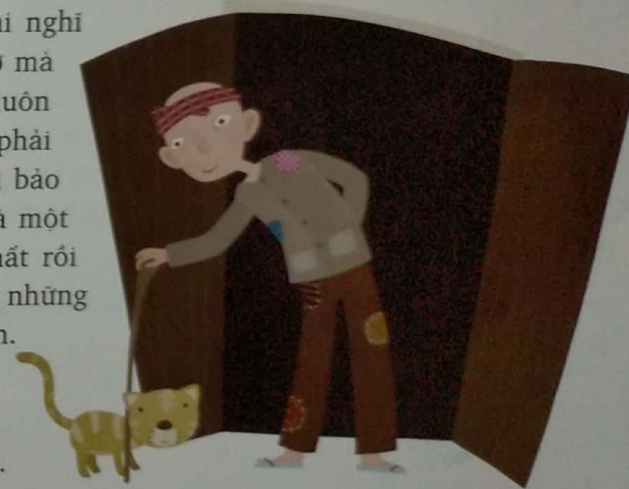
“Chắc ông bắt con nít bỏ trong nhà. Tao nghe tiếng tụi nó khóc oe oe...”

Thằng Ben le lưỡi, rụt đầu. Nó làm Rơm cũng sợ chết khiếp.

Vậy mà mẹ Rơm nói ông Kẹ tội lắm. Ông không có con cái gì hết. Ở một mình trong nhà, ông buồn hiu. Sáng nay, mẹ tự nhiên còn kêu Rơm đi cùng mẹ đem cho ông hai ổ bánh bông lan.

Rơm muốn khóc mếu khi nghĩ đến chuyện thằng Ben kể. Lỡ mà ông Kẹ bắt mất cả hai mẹ con luôn thì sao. Không được. Rơm phải dũng cảm lên. Rơm còn phải bảo vệ mẹ nữa. Ba đã nói Rơm là một “người bảo vệ chắc chắn” nhất rồi mà. Nhà ông Kẹ vách vẫn đầy những con quái vật giơ vuốt, nhe nanh. Rơm nắm chặt tay mẹ.

Ông Kẹ hiện ra sau cánh cửa. Đúng là mắt ông to thật.

Nhưng đó là do ông đeo kính. Cây gậy ông cầm thì đâu có bụi chẳng gì như thằng Ben nói. Nó chỉ bằng cỡ cái cây ông Rơm vấp chổng khi đi ra đường thôi.

- Con đưa bánh cho ông Tư đi! - Mẹ đẩy vai Rơm.

Hóa ra ông Kẹ không phải tên Kẹ như tụi bạn vẫn gọi. Ông Kẹ có cái tên cũng không đáng sợ lắm: Ông Tư.

Ông Tư đón ổ bánh. Rơm vẫn chưa dám nhìn lên nhưng có thấy cây gậy trong tay ông run run.

- Cảm ơn hai mẹ con. Tết nhất năm nào cũng nhờ bà con mình... Nhà cũng có chút Tết...

"Ngoeo"

Tiếp sau lời ông Tư là tiếng của một cái đầu trắng nhỏ xíu vừa thò ra. Một chú mèo! Thằng Ben nhát cây này... Rơm có nên bật mí tiếng khóc oe oe mà nó sợ là tiếng kêu của chú ta không nhỉ? Nó sẽ hơi què xệ một tí tí đấy. Nhưng sau đó chắc thích mê. Vì ông Kẹ có phải là ông Kẹ đâu. Ông còn có một chú mèo dễ thương quá chừng.

Phải rồi. Rơm sẽ rủ thằng Ben và hết các bạn đến đây chơi luôn. Tết sắp đến rồi mà...

- Nguyễn Thị Kim Hòa

Mẹ yêu con nhất

ghi hè, Phương Anh được bố mẹ đưa về quê chơi.

Vào một buổi tối, sau khi nghe bà ngoại kể chuyện về mẹ của mình ngày xưa, Phương Anh bèn nói với bà:

- Bà ơi! Ngày xưa bà yêu mẹ nhất đúng không?

- Đúng rồi! Cũng như cháu bây giờ, mẹ cháu yêu cháu nhất đấy thôi. Mẹ cháu yêu cháu và quan tâm cháu như bà yêu và quan tâm, chăm sóc mẹ cháu ngày xưa vậy đó.

- Không phải như bà nghĩ đâu ạ!

Bà ngoại giật mình trước câu nói chắc nịch của Phương Anh. Bà hỏi:

- Sao cháu lại nói thế? Mẹ không thương cháu nhất thì thương ai chứ. Cháu nói như vậy, mẹ nghe được sẽ buồn lắm, cháu biết không?

- Cháu nói thật mà!

Nhà giờ ở trong phòng, nghe Phương Anh trò chuyện với bà như vậy, mẹ rất đỗi ngạc nhiên. Từ trước tới giờ, Phương Anh được mẹ chăm lo đầy đủ, thiếu gì có nấy. Thế mà... Tuy thế, mẹ vẫn quyết định im lặng để nghe tiếp câu chuyện của hai bà cháu.

- Vậy theo cháu mẹ cháu yêu ai nhất?

- Mẹ yêu cháu thứ hai thôi. Mẹ yêu thứ nhất là...

- Là ai chứ?

- Là... công việc. Lúc nào mẹ cũng yêu công việc hết. Ban ngày mẹ ở công ty với công việc, tối về mẹ lại lo việc ở công ty.

Đến lúc này thì bà ngoại đã hiểu ra. Bà ôn tồn giải thích:

- Cháu biết vì sao không? Mẹ làm việc nhiều như vậy là để có điều kiện chăm sóc cho cháu tốt hơn. Mai này cháu sẽ vào đại học, nên mẹ phải làm việc nhiều để tích cóp từ bây giờ đây!

- Bà ơi, cháu muốn mẹ yêu cháu hơn yêu công việc cơ. Mỗi khi mẹ kiếm được nhiều tiền thì mẹ vui với cháu lắm. Khi có chuyện buồn trong công việc, mẹ hay la cháu ạ.

Nghe Phương Anh nói thế, lúc này mẹ mới nhận ra điều mà con gái cần nhất ở mình. Mẹ bước ra và ôm lấy Phương Anh:

- Mẹ hiểu rồi! Mẹ xin lỗi con. Từ nay mẹ sẽ dành thời gian chơi với con nhiều hơn.

Bà ngoại cười và nói:

- Vậy là từ nay mẹ con sẽ yêu con nhất đấy!

Cả ba bà cháu, mẹ con cười vang trong niềm hạnh phúc.

- Thái Hoàng

Làm việc tốt nên làm

Một bé trai trở về nhà và khóc om sòm vì trong vở kịch ở lớp, thầy giáo chỉ phân cho cậu một vai diễn nhỏ, trong khi cậu bạn thân thì được đóng vai chính.

Sau khi nghe con kể, người mẹ nhẹ nhàng đặt đồng hồ của mình vào tay con trai, hỏi:

- Con nhìn thấy gì?

Cậu con trai trả lời:

- Mặt đồng hồ và kim đồng hồ.

Người mẹ mở mặt sau đồng hồ ra và hỏi lại câu hỏi ban nãy. Cậu bảo nhìn thấy rất nhiều con ốc và bánh răng.

Người mẹ nói với con trai:

- Giả sử cái đồng hồ này mất đi một linh kiện nhỏ thì nó sẽ không thể chạy được. Con thấy đấy, ngay cả những linh kiện nhìn không thấy cũng quan trọng như những linh kiện lớn.

- Phan Minh Tâm

Ai mới phải vo gạo

át đầu từ năm Đóm lên bảy, em Bống lên ba, mẹ thường xuyên cho hai đứa về quê những dịp nghỉ lễ, tết.

Về quê, bên vô vàn những trò chơi thả diều, bắt bướm, cười trêu... thú vị thì còn lại là... không thú vị. Một trong những điều không thú vị là bà ngoại luôn tìm mọi việc trong nhà để nhờ Đóm làm. Thậm chí có những việc Đóm chưa bao giờ làm, như

việc chiếu này.

- Đóm giúp bà vo gạo nhé?
- Con không biết làm.
- Bà sẽ chỉ con làm.

Đóm im lặng trước sự kiên quyết của bà. Cậu đành lo đi nhưng bà nhắc:

- Đóm vào đồng gạo, đi vo gạo với bà nào.
- Đóm lúng túng đứng đây. Sục tìm ra lý do, cu cậu mắt sáng rõ:
- Ô, nhưng vo gạo là việc của con gái má bà!

46

Ai mới phải vo gạo

Cu cậu nhanh chóng lùi ra sau nhà sau khi bất ngờ tìm ra lý do để trốn việc. Bà nhìn Đóm lắc đầu rồi lảng lảng đi vo gạo, nấu cơm.

Buổi tối, làng mát điện. Bà trải chiếu, đặt rổ đầu nành luộc nóng hổi, thơm lừng xuống. Ánh trăng rải đều xuống sân rồi thêm nhà, ánh trăng cũng khiến khuôn mặt của mấy bà cháu rạng rỡ hơn. Bống và Đóm đương nhiên rất vui vì cảm giác như đang dự một bữa tiệc nhỏ. Bữa tiệc giản dị, la lăm cô đậu luộc ngon và những câu chuyện cổ tích thú vị bà kể. Kể xong câu chuyện, bà mới ăn căn hỏi Đóm:

- Đóm này. Em Bống là con gái, lúc chiều em đã phụ bà nấu cơm. Và em Bống cũng đã ăn cơm rồi phải không?

Đóm ngoan ngoan trả lời bà:

- Vâng ạ!

47

Bà tiếp tục:

- Còn Đốm là con trai, Đốm không vo gạo nhưng Đốm vẫn ăn phải không?

Không một chút chần chừ, Đốm trả lời ngay:

- Vâng a!

- Thế mà sáng nay, Đốm bảo vo gạo là việc của con gái. Đốm thấy không, ai cũng phải ăn. Mà muốn ăn thì phải làm việc. Chiều nay Đốm không làm, bà buồn lắm đấy!

Bà nói xong rồi im lặng. Lúc này Đốm mới chột dạ. Đốm nhìn bà và thấy thương bà quá. Một cảm giác áy náy dấy lên trong cậu. Đốm ngó sát, dựa vào bà, thì thầm:

- Ngày mai, con sẽ vo gạo với bà, bà nhé!

Bà gật đầu cười hài lòng. Bà bà cháu lại tiếp tục thả hồn theo những câu chuyện cổ tích quen thuộc.

- Võ Thu Hương

Hãy tin vào những phép màu

é Kevin reo vang khắp nhà, hơn hờ cầm chiếc điện thoại trên tay chạy đến khoe với mẹ:

- Mẹ, mẹ ơi! Ông già Noel gọi điện thoại đến cho mình này. Ông già Noel gọi! Mẹ ơi, đúng là ông ấy đấy!

Mẹ cậu bé cầm lấy điện thoại và khẽ nói:

- Vâng, xin chào?

Đáp lại lời mẹ là tiếng của chú Sandra. Chú Sandra cười vang qua điện thoại:

- Này cậu! Tổ chỉ nói với cậu bé là "Chào cháu, Kevin. Chú là Sandra!". Đấy, chỉ có vậy thôi.

Hãy tin vào những phép màu

Mẹ Kevin lập tức hiểu ra mọi chuyện và mỉm cười khi biết cậu con trai đã nhầm Sandra thành Santa - ông già Noel. Thế nhưng khi thoáng nhìn thấy vẻ mặt rạng ngời của con, đôi mắt trong veo của cậu lấp lánh niềm vui trước điều kỳ diệu mà mùa Giáng Sinh đang mang lại, mẹ cậu quyết định thật nhanh và đáp trong tiếng cười của bạn mình:

- Đúng rồi, ông già Noel à! Kevin thật sự là một đứa trẻ ngoan. Cảm ơn ông đã gọi điện cho Kevin! - Đầu dây bên kia im lặng lắng nghe. Mẹ Kevin dừng lại một lúc rồi nói tiếp. - Và chúng cháu cũng xin chúc ông một mùa Giáng Sinh vui vẻ nhé, ông Santa!

Nói xong, mẹ nhẹ nhàng gác máy.

- Hồng Ánh dịch

Mục Lục

Thuốc trường sinh	5
Chiếc kẹp tóc	9
Quà sinh nhật	11
Cái giá của sự trung thực	14
Đẹp hơn cả tàn nhang	16
Cây dù ranh mãnh	19
Trở thành một người như thế	22
Lời hứa	24
Món quà đặc biệt	26
Câu chuyện về cuốn sách và giỏ đựng than	28

Một ngày đi chơi hồ	31
Cái răng đung đưa	33
Chuyện nhà rùa	36
Ngày Tết của ông Ke	38
Mẹ yêu con nhất	41
Làm việc tốt nên làm	44
Ai mới phải vo gạo	46
Hãy tin vào những phép màu	49

NHIỀU TÁC GIẢ
TUYỂN CHỌN NHỮNG CÂU CHUYỆN HAY NHẤT
dành cho thiếu nhi

hạt giống
tâm hồn

3

"- Ông xem này - Cậu bé thở hỗn hển nói - Thật là vô ích!

- Cháu lại nghĩ nó là vô ích ư? - Ông cụ mỉm cười hiền từ. - Cháu thử nhìn cái giỏ xem!

Cậu bé nhìn vào cái giỏ, và lần đầu tiên cậu nhận ra rằng cái giỏ trông khác hẳn ban đầu. Nó không còn là cái giỏ than đen bẩn nữa, mà đã được nước rửa sạch sẽ.

- Cháu của ông, đó là những gì diễn ra khi cháu đọc sách. Có thể cháu không hiểu hoặc không nhớ được mọi thứ, nhưng khi cháu đọc, sách sẽ thay đổi cháu từ bên trong tâm hồn, như nước đã làm sạch giỏ than kia vậy".

THƯƠNG HIỆU TỐT NHẤT TRONG XUẤT BẢN ĐÓNG BÀN ĐỌC VIỆT NAM NET BÌNH CHỌN

CÔNG TY VĂN HÓA SÁNG TẠO **Trí Việt**

11H Nguyễn Thị Minh Khai, Q.3 TP. HCM

Tel: (08) 3822 7979 - Fax: 3822 4560 * Email: toiviet@firstnews.com.vn

NHÀ CUNG CẤP SÁCH TÍN CẬY NHẤT TRONG NGÀNH XUẤT BẢN VIỆT NAM ĐÓNG BÀN ĐỌC VIỆT NAM NET BÌNH CHỌN

TÂM HỒN CAO THƯỢNG

8 935086 836095

GIÁ: 32.000 ĐỒNG

THƯ VIỆN
Đinh Quế